

Echilibru spiritual

Fariseismul pentru creștini este la fel de temut cum a fost atunci pentru iudei. Adevărul, care ne-a fost făcut cunoscut, depășește cu mult ceea ce au primit iudeii, și cu toate acestea separarea creștină este mai mult una lăuntrică, în timp ce separarea izraeliților consta mai ales în forme exterioare. Cu toate acestea creștinul este permanent în pericol să privească ca fiind suficientă pentru Dumnezeu o separare, care constă într-un anumit număr de renunțări și interdicții, în străduința de a fi altfel decât ceilalți, într-un duh de îngâmfare, în loc să realizeze o separare în adevăr și dragoste în puterea Duhului Sfânt printre aceia care sunt devotați Domnului. Cine nu veghează în privința aceasta, cade ușor pradă pericolului de autoînșelare, prin aceea că el – chiar dacă fără să-și dea seama – năzuiește să instaureze ceva care este total opus gândurilor lui Hristos: sectarism adevărat.

Cum păstrează Duhul Sfânt pe credincioși, pentru ca separarea lor să rămână sfântă, dar să poarte totuși amprenta harului lui Dumnezeu și nu a aroganței omenești? El dă naștere în ei la „cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii”. Nu este vorba numai de a te ruga tot timpul și să nu obosești în a te ruga; și nici să te rogi exclusiv pentru copiii lui Dumnezeu și între ei în mod deosebit pentru aceia cu care ne știm legați în mărturia pentru Domnul. În 1 Timotei 2.1 găsim mai degrabă un îndemn la rugăciune pe baza largă a relațiilor lui Dumnezeu față de omenirea întreagă. Credincioșii trebuie să respecte aceste îndrumări, dacă vor să nu fie neascultători de adevăr. Evanghelia însăși, prin care noi am fost mântuiți, ar trebui să ne aducă permanent aceasta în amintire. Dacă Biserica în unirea ei cu Hristos sau mai mult chiar, dacă Hristos în unirea Sa cu Biserica este revelarea deosebită a planurilor lui Dumnezeu, cu nimic mai puțin Evanghelia prezintă revelarea permanentă a harului lui Dumnezeu față de lume.

Credincioșii, care cunosc aceste două laturi ale adevărului, sunt răspunzători pentru o mărturie adevărată atât cu privire la o latură cât și cu privire la cealaltă latură. Practica arată mereu, că accentuarea excesivă într-o direcție conduce nu numai la pierderea din vedere a celeilalte părți, ci și la stricarea laturii care se practică. Căci Hristos este adevărul. Nici Evanghelia în adevărurile mântuirii pentru păcătos, pe care ea le are, și nici Adunarea (Biserica) nu își pot revendica dreptul exclusiv la dragostea noastră, ci ambele au simultan dreptul la această dragoste. Noi suntem chemați să fim martori ai adevărului, ca unii care nu au fost sfințiți numai printr-o latură sau alta a adevărului, ci prin adevărul întreg (Ioan 17.17).

Unilateralitatea a fost dintotdeauna un pericol, și ea este și astăzi. Credincioșii, ca de asemenea toți oamenii, ar trebui să fie primitivi ai adevărului întreg. S-ar putea să pară foarte spiritual să alegi o poziție extremă și să ții cu tărie la ea. Unii își pot imagina că în „Adunare” trăiesc într-un fel de sferă cerească. Altor ar putea să le fie de dorit contrariul, să se descotorosească de această întrebare referitoare la Adunare, care foarte des a fost prilej de înfumurare, dacă nu chiar de gelozie și ceartă. Da, s-ar putea ca în astfel de împrejurări și având în vedere decăderea actuală din creștinătate să pară de dorit ca toată energia să fie dirijată spre vestea bună care păzește sufletele de judecată și conduce la Dumnezeu. Dar aceasta ar însemna să părăsești cercul cel mai strâmt a ceea ce Hristos iubește și prețuiește. Singura atitudine corectă, sfântă și fidelă constă în a păstra tot ce este prețios în ochii Săi: pe de o parte să iubești Adunarea, cu tot ce se referă la ea, și pe de altă parte să mergi la omenirea toată cu harul pe care îl răspândește lumina unui Dumnezeu-Mântuitor.